

NAJZASLUŽNIJI STRUČNJACI U POVIJESTI *HIDROPROJEKTA*

Stručnjaci iz starog *Hidroprojekta*

PRIPREMIO:
Branko Nadilo

Poljoprivredni stručnjak za melioracije

Izv. prof. dr. sc. Petar Blašković
(1914. – 1970.)

Izv. prof. dr. sc. Petar Blašković, dipl. ing. agr., rođen je 1914. u Grižanima (jednom od bivših naselja Vinodolske općine, sada Grižane-Belgrad), gdje je u blizini (u Blaškovićima) pohađao osnovnu školu, a realnu gimnaziju završio je na Sušaku. Poljoprivredno-šumarski fakultet (poljoprivredu) završio je 1938. u Zagrebu. Nakon studija radio je u nizu ustanova i organizacija na problemima praktične pedologije (katastar, bonitiranje tala, odvodnja i navodnjavanje). Raznim je specijalizacijama i poduljim studijskim putovanjima po inozemstvu stekao solidno tehničko znanje iz praktične pedologije i eksploatacije melioracijskih sustava.

Upravo je na praktičnim problemima pedologije i melioracije 1959. obranio doktorat iz poljoprivrednih znanosti s temom *Močvarna tla doline donjeg toka Neretve, te smjernice za njihove melioracije i iskorištavanja*. Napisao je i objavio niz stručnih radova, a osobito mnogo praktičnih ekspertiza i projekata. Objavio je i mnoge znanstvene radove, među kojima se ističu oni o gospodarskome potencijalu Jelas polja, značenju zemljarinskog

katastra, hidropedološkoj studiji donjeg toka Mirne i natapanju kraškog područja, tlima Vrane sa smjernicama za melioraciju, salinizaciji i desalinizaciji tala doline Neretve te metodama navodnjavanja i intenzivnim plantažnim nasadima.

Sudjelovao je na cijelome nizu domaćih i stranih znanstvenih skupova s radovima na temu pedologije i problema melioracija, a kao stručnjak bio je priznati u inozemstvu. Okušao se i u pedagoškome radu pa je predavao pedologiju na Geodetskom tehnikumu u Zagrebu (1945. – 1957.) i honorarno pedologiju na Građevinskom fakultetu u Zagrebu. Čak je kraće vrijeme predavao pedologiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu. Godine 1966. izabran je za izvanrednog profesora na Geodetskom fakultetu, a u tom je zvanju i iznenada umro 1970. godine.

Bio je vrlo aktivan uoči Drugoga svjetskog rata na bonitiranju zemljišta za potrebe katastra u Srbiji, a tijekom rata bio je zaposlen u Katastru Ministarstva riznice u Zagrebu. Nakon rata radio je u *Geozavodu*. Od 1947. do 1955. bio je šef Pedološkog odjela u *Hidroprojektu*, a na kraju je tog razdoblja bio i direktor. Nakon što je napustio *Hidroprojekt*, nekoliko je godina radio u ondašnjoj republičkoj Upravi za vodoprivredu, a potom je bio savjetnik u poduzeću *Geoistraživanje-Elekrosond* te je to mjesto napustio nakon izbora na Geodetski fakultet.

Zavidna međunarodna karijera

Prof. dr. sc. Stjepan Diklić
(1912. – 1993.)

Prof. dr. sc. Stjepan Diklić, dipl. ing. kult. teh., dipl. ing. građ., rođen je u Sv. Ivanu Zelini, gdje je završio osnovnu školu. Realnu je gimnaziju polazio u Zagrebu, go-

dine 1936. diplomirao je na Geodetskom i kulturno-inženjerskom odsjeku pri Tehničkom fakultetu, ali je 1951. diplomirao i na Građevinskom odjelu istog fakulteta. U početku je svoje karijere radio u Tehničkom odjelu Savske Banovine i Banovine Hrvatske u Zagrebu (1939. – 1941.), potom u Tehničkom odjelu kotara Zagreb (1941. – 1945.), a nakon rata u Tehničkoj sekciji Uprave za regulaciju rijeke Save kod Zagreba. Od 1946. bio je tehnički direktor i šef Operativnog sektora za primijenjenu geodeziju u poduzeću za geodetske radove *Geozavod* u Zagrebu, a od 1950. pomoćnik direktora u projektnome poduzeću *Hidroprojekt* u Zagrebu. Bio je jedan od najvećih zagovaratelja razdvajanja matične tvrtke pa je 1954. osnovao projektno poduzeće *Projekt* u Zagrebu, gdje je bio direktor i vodeći projektant.

Tijekom 1958. i 1959. bio je na međunarodnome tečaju iz inženjerske hidraulike u Delftu u Nizozemskoj, a od 1961. bio je vodeći inženjer hidrolog u Ministarstvu poljoprivrede u Kartumu u Sudanu. Od 1964. bio je predavač na tečaju inženjer-

ske hidraulike na *International Institut for Hydraulic and Environmental Ingering* (IHE) u Delftu, a od 1980. profesor na istome institutu, odakle je otišao u mirovinu 1982. godine.

U dugoj inženjerskoj praksi radio je na brojnim hidrotehničkim projektima, studijama i istraživanjima. U početku je radio na izradi brojnih projekata vodoopskrbnih građevina u okolici Zagreba, Zagorju i selima oko Sv. Ivana Zeline te na regulacije rijeke Save oko Zagreba. Izradio je istražni rad i o mineralnim i termalnim izvorima u Sv. Ivanu Zelini.

U poduzeću *Geozavod* organizirao je više grupa koje su trasirale i projektirale šumske pruge i ceste, a radio je na izvlaštenju zemljišta pri gradnji ceste (tzv. autoput) Zagreb – Beograd. Također je radio na grupiranju posjeda nakon izvedbe te ceste, na organizaciji izrade geodetskih podloga za planirane radove regulacija i melioracija kao i na drugim pripremnim terenskim radovima koji su poslužili kao podloga za izradu hidrotehničkih projekata.

U *Hidroprojektu* je kao vodeći projektant izradio više projekata regulacije vodotoka za obranu od poplave i odvodnju. U novoosnovanom *Projektu* bio je organizator poslovanja i ujedno vodeći projektant na izradi brojnih projekata regulacija rijeke, melioracija, obrane od poplave i uređenja bujica u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini. Njegov je najpoznatiji projekt složenog rješenja za melioraciju ušća Donje Neretve s rješenjem za obranu od poplave i odvodnju područja neretvanskih blatija, s odvodnjom kazeta s crpnim stanicama te za navodnjavanje i izvođenje svih ostalih infrastrukturnih građevina na cijelome području. Izradio je i projekte navodnjavanja Konavoskog i Trebinjskog polja te projekte odvodnje i navodnjavanja Vrgoračkog polja. U Sudanu je rješavao problem vodoopskrbe aridnih područja izradom više idejnih i izvedbenih projekata s akumulacijama za opskrbu vode stanovništva ruralnih područja.

U Delftu je, osim što je držao predavanja, bio voditelj mnogih stručnih ekurzija po Europi i svijetu, a 1976. vodio je nekoliko međunarodnih tečajeva i seminara o primjeni računala u hidraulici, hidrologiji i planiranju vodnih resursa u šest zemalja Bli-

skoga i Dalekog istoka, od Irana do Filipina. Godine 1978. vodio je tečaj o hidrologiji, statistici i vjerojatnoći podzemnih voda, transportu nanosa, hidraulici i plovidbi u Lagosu (Nigerija), ali i niz drugih stručnih aktivnosti tijekom rada u Nizozemskoj. Izradio je hidrometeorološku studiju istočnih Alpa za područje šest srednjoeuropskih država. Godine 1976. bio je član Misije za projekt melioracije močvara na Sumatri u Indoneziji.

Bio je član Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske, a objavio je više stručnih članaka u stručnim časopisima. Umro je 1993. u Zagrebu, a prije smrti Arhivu Hrvatske poklonio je cijeli fond koji sadrži njegovu biografiju, obiteljsko rodoslovlje, preslike priznanja i diploma, elaborate i tehničku dokumentaciju projekata na kojima je sudjelovao te materijale vezane uz istraživanje vodoopskrbe na području Zeline. Fond sadrži i različite prospekte te tiskane hidrološke i hidrometeorološke studije, ali i radove o mineralnim i termalnim vrelima u sjeverozapadnoj Hrvatskoj.

Prvi direktor te cijenjeni pedagog i znanstvenik

Prof. dr. sc. Miroslav Gjurović (1902. – 1993.)

Prof. dr. sc. Miroslav Gjurović, dipl. ing. građ., potječe iz stare hrvatske pomorske obitelji čije je sjedište bilo mjesto Prčanj u Boki kotorskoj. Djed mu je bio pomorski kapetan i konzul Austrije u Grčkoj, a otac liječnik koji je službovao po mnogim mjestima. Tako je Miroslav rođen u Vrgorcu 1902., a potom je klasičnu gimnaziju polazio u Zadru i Dubrovniku te 1921. maturirao u Kotoru. Imao je dvojicu starije braće od kojih ni jedan nije nastavio obiteljsku pomorsku tradiciju, iako i majka Olga, rođ. Sbutega, također potječe iz takve obitelji. Najstariji je Vinko studirao građevinarstvo u Grazu i Beču, a onda se zaposlio na Beogradskom univerzitetu, gdje je poslije bio i dekan. U općoj oskudici nakon Prvog svjetskog rata u Beogradu su studirala i njegova braća, i to Radovan agronomiju, a Miroslav građevinu. Miroslav je diplomirao na Tehničkom fakultetu u Beogradu 1927., a potom je

radio u Srijemskoj Mitrovici, Rumi, Šapcu, Peći, Cetinju, Budvi, Dubrovniku i Šibeniku. Od 1945. bio je voditelj Odjela za melioracije i vodne zadruga Hidrotehničkog odjela u Ministarstvu građevina u Zagrebu. Zatim je bio voditelj Odsjeka za hidrotehničke objekte u zagrebačkom *Geozavodu*, a 1947. postao je direktor i vodeći projektant Zemaljskog zavoda za melioracije i regulacije NR Hrvatske, poslije preimenovanog u Projektno poduzeće *Hidroprojekt*.

Bio je voditelj više hidrotehničkih projekata melioracije, regulacije rijeka, odvodnjavanja, vodoopskrbe, hidroloških obrada i hidrogeoloških istraživanja. Bavio se melioracijama i odvodnjavanjem te regulacijama rijeka. Od 1947. do 1948. bio je vodeći projektant za plovni kanal Sisak – Zagreb – Podsused. Zapamčeno je njegovo stajalište izneseno u tehničkom izvještaju projekta da je Zavod dobio zadaću projektirati melioracijsko-plovni put Sisak – Zagreb – Podsused, ali da projektanti nemaju ni podataka ni mogućnosti naslućivanja osnovnih gospodarskih razloga i racionalnosti, što je dotad bila nezapamčena hrabrost.

Prije nego li je počeo raditi u *Hidroprojektu*, izradio je više projekata sustava za natapanje, i to u koritu Pečke Bistrice, Dečanske Bistrice i Bijelog Drima. Autor je samostalno ili u suradnji više idejnih rješenja, idejnih i glavnih projekata te hidroloških studija (Konavosko polje i Poličnik – Bokanjačko blato), projekata regulacije bujica i melioracije velikih po-

dručja (Dabarskog polja, Grbaljskog i Mrčevog polja, Strumice i Strumičkog polja, Mostarskog blata, rijeke Save od Zagreba do Rugvice), projekata luka (kanalske luke Zagreb kod Jakuševca), luke Zadar s remontnim brodogradilištem, sanacije i konsolidacije tla i dr. Osnovao je i utemeljio hidrometrijsku službu u Hrvatskoj, vodio hidrogeološke radove, sanirao i otvorio termalno-mineralne izvore (Ilidžu kraj Peći). Kao stručnjak sudjelovao je u melioracijskim radovima na Neretvi, a sudjelovao je i u radovima u inozemstvu (Mijanmar).

Od 1946. bio je najprije honorarni nastavnik pri Katedri za vodogradnje, a potom docent i izvanredni profesor Tehničkog i Arhitektonsko-građevinsko-geodetskog fakulteta u Zagrebu. Za redovitog profesora Građevinskog fakulteta izabran je 1964., a od 1958. bio je predstojnik Zavoda za privrednu hidrotehniku. Umirovljen je kao redoviti profesor 1972. i potom predavao do 1982. na poslijediplomskome studiju. Bio je zapravo jedan od utemeljitelja naše hidrotehnike. Osobno je 1966. kao obvezni predmet uveo kolegij Plovni putevi i luke.

U hidrotehniku je uveo metodu za izračun kompenzacijskog pada pri uređenju bujica. Objavio je više stručnih i znanstvenih radova u časopisima kao što su *Građevinar*, *Vodoprivreda Jugoslavije*, *Wasserwirtschaft* i drugi te u glasilima znanstvenih i stručnih skupova. Bio je suradnik *Opće* i *Pomorske enciklopedije* Leksikografskog zavoda u Zagrebu. Objavio je knjigu *Regulacije rijeke* (1967.). Godine 1971. dobio je nagradu *Nikola Tesla* za sveukupni stručni i znanstveni rad.

Uspješan direktor s međunarodnim vezama

Dane Japunčić, dipl. ing. kult. teh. (1914. – 1992.)

Inženjer Dane Japunčić rođen je u Gospiću 1914. godine. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Gospiću, a 1940. diplomirao je na Geodetskom i kulturno-tehničkom odjelu pri Tehničkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Nakon što je diplomirao, radio je u privatnoj geodetskoj poslovnicu,

a od 1945. radio je za potrebe vojske. Potom je prešao u Ministarstvo građevinarstva NR Hrvatske i u Zemaljski geodetski zavod gdje je radio na hidrotehničkim radovima. Od 1947. do odlaska u mirovinu 1980. radio je u projektnome poduzeću *Hidroprojekt*, u kojem je od 1970. bio i direktor.

Od početka radio je na rješavanju hidrotehničkih problema i na terenskome snimanju u Lonjskome polju kao projektant, a ujedno voditelj Odsjeka obrane od poplave Save. Potom je sudjelovao u izgradnji Novog Beograda kao šef gradilišta i nastavnik na tečajevima za osposobljavanje stručnih kadrova u građevinarstvu. Bio je voditelj radova na gradnji rižinih polja u Jelas polju i na izgradnji Odušnog kanala u Lonjskome polju i brane *Trbušanci* pokraj Vinkovaca. Organizirao je istražne radove za potrebe projektiranja i vodio projektantski nadzor građevina koje je projektirao.

Kao glavni projektant, šef grupe ili suradnik radio je na izradi brojnih projekata od kojih su posebno važni plovni kanal Vukovar – Šamac, regulacija Zrmanje, natapanje Žegarskog polja, kanalizacija Bosanske Gradiške te vodovodi Teslića, Tešnja i Srbca u Bosni i Hercegovini. Bavio se projektiranjem cesta, posebno gradskih prometnica na Trešnjevci, u Dubravi te na prekosljemskoj cesti u Zagrebu, ali je radio i na rekonstrukciji ceste Cazin – Kladaša te na komunalnoj infrastrukturi industrijske zone Žitnjak u Zagrebu.

Bio je uključen i u izradu projektne dokumentacije za obranu od poplave i odvodnju s crpnim postrojenjima Sinjskog polja, ali i na uređenju ušća brdskih potoka u lateralne kanale Crnac polja i Jelas polja. Radio je i na složenome projektu uređenja i melioracije Lijevče polja i područja Milova – Podgradci.

Posebno je bio aktivan u izradi investicijskih programa, ali i idejnih i glavnih projekata obrane od poplave Save, Urbasa i brdskih vodotoka s odvodnjom i navodnjavanjem, građevinama i putnom mrežom. Radio je i na projektiranju terasiranja voćnjaka u Motovunu i na mnogim drugim projektima. U poslovnome udruženju građevinara Jugoslavije zastupao je u Pakistanu, Alžiru i Libiji na proučavanju tržišta te na međunarodnim licitacijama. Bio je vrlo aktivan član više strukovnih udruženja, posebno Društva za odvodnjavanje i navodnjavanje Hrvatske te Društva za ceste Hrvatske, ali i Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske, a bio je i predsjednik Društva građevinskih inženjera i tehničara Zagreba od 1972. do 1978. godine.

Napisao je više članaka u stručnim glasilima, uglavnom o melioracijama i izrađenim projektima, ali je pisao i prikaze održanih stručnih skupova. Cijeli je radni vijek rješavao hidrotehničke probleme kao voditelj gradilišta, projektant brojnih hidrotehničkih građevina, ali i šef projektantske grupe za hidrotehničke gradnje. Kao višegodišnji direktor projektne poduzeća *Hidroprojekt* afirmirao ga je kao jedno od vodećih projektantskih poduzeća na području hidrotehničkih djelatnosti u Hrvatskoj.

Umro je 1. kolovoza 1992. i sahranjen na zagrebačkom groblju *Mirogoj*.

Jedini živi sudionik u projektiranju vukovarskog Vodotornja

Mijo Jukić, dipl. ing. građ. (rođ. 1933.)

Mijo Jukić, dipl. ing. građ., rođen je 1933. u Runovićima, gdje je stekao pučko obrazovanje. Školovanje je nastavio u Imotskom i Osijeku te Srednjoj građevinskoj školi u Zagrebu. Kao tehničar se zaposlio

u *Hidrotehni* u Zagrebu. Potom je otišao je u vojsku i bio uključen u trasiranje željezničke pruge Beograd – Bar, a najviše je radio na dionici Valjevo – Užice. Iako je to bilo vrlo naporno, barem je upoznao krajeve koje vjerojatno nikada ne bi vidio. U Zagrebu je 1958. upisao AGG fakultet i diplomirao 1964. na tadašnjem Građevinskom fakultetu. Još je kao student počeo raditi u *Hidroprojektu*, što je tada je bila uhodana praksa poticanja i zapošljavanja najboljih studenata.

Prvi mu je šef bio Aleksandar Rose, koji je tada nesumnjivo bio najstručniji hidrotehničar u poduzeću, te je bio uključen u sve njegove ondašnje projekte. Osobno je najviše radio na projektima vodoopskrbnog i kanalizacijskog sustava na području Vukovara, osobito na kanalizaciji Borovo naselja i kombinata *Borovo* te obaloutvdama na Dunavu od Borova Sela do Vukovara, ali i na gradnji novog ušća Vuke u Dunav. Bio je djelomično uključen i u projektiranje slavnog Vodotornja, njegove vodoopskrbe, ali i ispusta prema Dunavu. Posebno pamti i odvodnju Liburnijske rivijere kada su radili na prostoru od Preluke i Matulja do Mošćeničke Drage.

Tvrtka je radila po principu da su svi zaposleni sami sebi tražili posao. Tako se početkom sedamdesetih godina prošloga stoljeća Jukić osamostalio i zajedno s Gjorgjeom Krasnovom, dipl. ing. građ., počeo raditi u posebnoj gru-

pi koja je najviše radila na projektima *Ina-Naftaplina*. Posebno pamti vodoopskrbu Ivanić-Grada, Pitomače, Kutine i Novske koju je osobno osmislio dovođenjem vode s izvorišta Dubrovčak.

Radio je i u Bosni i Hercegovini, osobito na opskrbi Cazina, gdje je uskočio u poslove koje je prije njega radila ing. Kata Novak. Pronađeno je jedno vrlo izdašno izvorište koje, kako je čuo, i danas radi, a sve je stanovnike opskrbljivalo i tijekom rata. Bio je uključen i u rješavanje problema vodoopskrbe Livna, ali i Knina i Gračaca. Od ostalih projekata pamti vodoopskrbu Gornje i Donje Blizne u sastavu općine Marina, ali i vodoopskrbu Piramatovaca i Bribirskih Mostina u Šibensko-kninskoj županiji. Zahtjevni su bili i poslovi vezani uz odvodnju i melioraciju te gradnju crpnih stanica za Jelas, Črnc i Lonjsko polje.

Inženjer Mijo Jukić otišao je u mirovinu 1990. godine, ponajprije zbog zdravstvenih problema. Već je dugo u mirovini, udovac je i živi sam. Ima dva sina, Borisa koji je pravnik i radi kao odvjetnik te Krešu, dipl. ing. građ., koji radi u Beču. Svaki od njih ima po jednog sina pa ima dvojicu šesnaestogodišnjih unuka Marka i Roka. U posljednje se vrijeme malo zabavlja slikanjem, što je oduvijek volio, ali nikada za to nije imao dovoljno vremena.

Dobro se osjeća, ali se rijetko viđa s bivšim kolegama.

Jedina žena voditelj projektantske grupe

Kata Novak, dipl. ing. građ. (1928. – 2007.)

Kata Novak, dipl. ing. građ., rođena je 1928. kao Pavičić u Lovincu, ondašnjoj općini Gračac. Imala je sedam sestara i jednog brata. Otac je držao gostionicu i trgovinu, a Kata je polazila gimnaziju u Gospiću. Nakon kapitulacije Italije 1943., partizani su došli u njezino rodno mjesto pa je tada, iako petnaestogodišnjakinja, dvije godine bila učiteljica u partizanskoj školi za najmlađe. Nakon rata nastavila je i završila gimnazijsko školovanje kao

jedna od najboljih učenica i spremala se za studij u Zagrebu. U međuvremenu otac je pod sumnjom da je državni neprijatelj odveden u zatvor u Staru Građišku, a majka je rodila osmo dijete. Za obitelj su nastupili zaista teški dani jer im je sve bilo oduzeto, čak su s njihove kuće bili skinuti prozori. Majka se Ana držala hrabro te je uz pomoć vrta i pružanjem raznoraznih usluga susjedima nekako uspjela prehraniti mnogobrojnu obitelj.

Na Katin je izbor fakulteta na neki način utjecao otac kojeg je posjetila u zatvoru. Svojoj je kćeri Kati, koja je pomalo naginjala umjetnosti i društvenim profesijama, savjetovao da svakako mora studirati nešto što nema nikakve veze s politikom. Zato je i izabrala građevinarstvo. Ocu se u zatvoru pogoršalo zdravstveno stanje te je 1947. tamo i umro. Rehabilitiran je tek 1997. godine.

Tako je mlada Kata Pavičić, slijedeći očeve upute, upisala fakultet i diplomirala 27. ožujka 1956. kao devetnaesta žena u povijesti Građevinskog odjela Visoke tehničke škole odnosno Tehničkog fakulteta od njegova utemeljenja 1919. godine. Prva je bila Koviljka Grdić 1934. godine. Poslije su žene na tome fakultetu stjecale diplome povremeno, s time da su u 1950., 1953. i 1954. diplomirale po dvije žene, da ih je 1955. diplomiralo sedam, a 1956. čak devet. Kata, tada još Pavičić, diplomirala je nepuna dva mjeseca prije najbolje prijateljice Sunčice Omerhodžić, tada Vujčić, s kojom je često znala zajednički učiti.

Kata je studirala u općoj neimaštini, u studentskoj sobi s osam kreveta, u koju se znalo natiskati i dvostruko više studentica, a hranila se tako da je s kolegicom popola dijelila i ručak i večeru. Zbog svega toga zamalo je na drugoj godini odustala od studija. Na studiju je upoznala i supruga Josipa Novaka (1928. – 1989.), koji je bio njezin vršnjak, ali je diplomirao dvije godine prije.

Sve to ispričala nam je njihova kći Jasna Novak-Tomašić, dipl. ing. el. Jasnin otac bio je rođeni Zagrepčanin, radio je kao voditelj Odjela mostogradnje u projektantskome poduzeću *IPZ*, a najpoznatiji mu je projekt most *Zaprešić* (izgrađen 1980.). Kata je odmah nakon što je diplomirala dobila posao u *Hidroprojektu*, gdje je poslije dugi niz godina kao jedina žena bila voditeljica grupe koja je pokrivala grad Zagreb. Dobro je zarađivala i bila vrlo emancipirana i samostalna te vrijedna, hrabra, poduzetna i pouzdana. Cijeli je dan nešto radila po kući, a najviše je voljela raditi u vrtu za koji je 1982. dobila nagradu jer je proglašen kao najljepši u Zagrebu. Često je boravila i prirodi i skupljala ljekovito bilje i gljive, a bavila se i pripremanjem zdrave hrane. Voljela je i slikarstvo i često je išla na izložbe. Družila se i sa slikarima od kojih je često kupovala slike.

Tijekom svojeg radnog vijeka projektirala je regulaciju i uređenje gotovo svih zagrebačkih potoka poput Blizneca, Štefanovca i Dotrščine, ali i bujice Žuti breg. Radila je i projekte zaštite područja Gajnica od brdskih potoka i zaštitu Tvornice cementa u Podsusedu od brdskih voda, ali odvodnju i natapanje Mučko-sutinskog polja u dalmatinskome zaleđu. Bila je i projektant kanalizacije u mnogim zagrebačkim naseljima, ali i mnogih zagrebačkih prometnica.

U mirovinu je otišla 30. lipnja 1989. kada je napunila godine staža, ali i pomalo razočarana nesređenom situacijom i stalnim svađama u poduzeću u kojemu je provela cijeli svoj radni vijek. Umrula je 2007. gotovo neočekivano, posebno za ženu njezine okretnosti i vitalnosti, a pokopana je na groblju Mirogoju pokraj supruga Josipa.

Samozatajni i cijenjeni otac vukovarskog Vodotornja

Aleksandar Rose, dipl. ing. građ. (1918. – 1997.)

Aleksandar Rose, dipl. ing. građ., iako Vukovarac, rođen je u Iloku 1918. jer mu je majka, rođ. Kempner, bila iz Iloka, a otac Viktor bio je mjernik (vjerojatno dipl. ing. geod.) i "natporučnik u pričuvu", kako je zabilježeno u jednome dokumentu. Otac i majka bili su iz bogatih njemačkih posjedničkih obitelji Vukovara i Iloka, ali je vrlo vjerojatno da je Aleksandar kao najstarije dijete (imao je još dvije mlađe sestre) završio pučku školu i gimnaziju u Vukovaru. Nije poznato kada je i gdje počeo studirati, ni koliko je dugo studirao (to zbog rata i s njim povezanim nevoljama valjda nije ni moguće doznati), ali se zna da je 27. lipnja 1947. diplomirao na Građevinskom odjelu pri Tehničkom fakultetu u Zagrebu. Odmah je počeo raditi u *Hidroprojektu* i u toj je tvrtki radio do umirovljenja 1984. godine. Nekoliko je godina (1950. – 1953.) po zadatku radio u Sarajevu, gdje se i oženio sa suprugom Vesnom.

Bio je specijalizirani projektant sustava vodoopskrbe i odvodnje te dugogodišnji voditelj grupe koja je projektantski pokrivala Podravinu, Baranju, Vukovar i Srijem. Po pričanju suradnika, bio je to inženjer "stare škole", temeljit i odmjeren, koji je redovito pratio stručnu literaturu, dakako ponajviše onu na njemačkome jeziku. Često se i rado družio sa sveučilišnim profesorima, posebno onima iz uže struke. Kao šef bio je tolerantan, ponekad i popustljiv, ali nije lako praštao ako dogovoreni i ugovoreni posao nije bio obavljen na vrijeme ili kvalitetno. Bio je povučen i nesklon druženjima izvan radnog mjesta pa smo ga uspjeli pronaći samo na jednoj fotografiji koju nam je ustupio njegov negdašnji suradnik ing. Vlado Vučevac, a radi se o fotografiji sa zajedničkog izleta u Austriji 1979. Doznali smo i to da je bio dobar prijatelj dr. sc. Antuna Bauera (1911. – 2000.), također Vukovarca njemačkog podrijetla, ali i istaknutog arheologa, muzeologa i kolekcionara te inicijatora, osnivača i donatora brojnih muzej-

skih ustanova među kojima su Galerija umjetnina i Zbirka *Bauer* koju je poklonio rodnome gradu i koja je teško stradala u Domovinskome ratu. Za svakog je boravka u Vukovaru, kada bi se u njemu zatekao i dr. sc. Bauer, unatoč mnogobrojnim obvezama uvijek našao vremena za zajednička druženja. Posebno ga je zanimala arheologija.

Obitelj Rose (čita se Roze) pripadala je najuglednijim i najbogatijim Vukovarcima pa se među donatorima Društva za potporu bolesnim trgovačkim pomoćnicima iz 1890. (u knjizi V. Horvata *Vukovarska društva*) može pronaći i jedan trgovac Rose, možda čak i Aleksandrov djed Šandor po kojemu je dobio ime, a koji je bio uglednik, užarski obrtnik i poduzetnik. Danas u Vukovaru, a čini se i u Hrvatskoj, nema ni jednog pripadnika obitelji Rose jer ing. Aleksandar nije imao djece, a sestre (ako su žive, jedna živi u Vukovaru, a jedna u Zagrebu) imaju potomke, ali su promijenile prezime. Doduše, u Hrvatskoj postoji nekoliko obitelji s tim prezimenom, ali to su, kako se čini, Hrvati, podrijetlom iz Bakra. U inozemstvu ih ima mnogo, najviše u Njemačkoj i SAD-u (gdje ih, dakako, izgovaraju Rouz). Daleko bi nas odvelo nabrajati sve projekte u koje je bio uključen ing. Rose ili njegova grupa. Zato se najbolje zadržati na onim najvećima. Među njih svakako spada kanalizacijski sustav Liburnijske rivijere koji su u sedamdesetim godinama prošlog stoljeća projektirali ing. Rose i njegova grupa zajedno s *Opatija-projektom* i ing. Ljubom Kuntarićem (kompozitorom zabavnih skladbi) i ing. Krunosla-

vom Penkalom (sinom izumitelja Slavoljuba). Taj je posao ujedno bio stručno priznanje ing. Kuntariću jer je ing. Rose uvijek pozorno birao suradnike u projektiranju. Vrijedi istaknuti njegov doprinos vodoopskrbi Podravine i Baranje. Od kanalizacijskih projekata na kojima je radio ing. Rose treba spomenuti odvodnju i pročišćavanje otpadnih voda kombinata *Belišće* i susjednog Valpova, ali kanalizacijske sustave *Željezare Sisak*, *Koksare* u Bakru i *Termoelektrane-Toplane* u Zagrebu te brojne crpne stanice na Savi i u Vukovaru, Borovu, Belišću, i Zagrebu.

Od vodoopskrbnih projekata koje je osobno projektirao i vodio svakako valja istaknuti grupni vodovod Belog Manastira i vodovod Pašino vrelo – Kostajnica (zajedno s ing. Mihelčićem), ali i grupni vodovod Gline te Virovitice, Slatine i Orahovice.

Najveći i svakako najpoznatiji jest vodoopskrbni i kanalizacijski sustav rodnog Vukovara, gdje je projektirao ili sudjelovao u projektiranju dunavskih obaloutvrda, ali i novog ušća Vuke. Sve je to radio od 1960. do 1968. godine. Pod njegovim je vodstvom i prema njegovoj koncepciji građen i slavni vukovarski Vodotoranj koji se upravo obnavlja kao spomenik svim stradalim Vukovarcima i njihovoj herojskoj obrani. Aleksandar Rose, dipl. ing. građ., iako u javnosti relativno nepoznat, bio je čovjek velike stručnosti i cijenjeni projektant. O tome uostalom najbolje svjedoči činjenica da je uživao velik ugled među svima koji su ga upoznali tijekom njegova radnog vijeka, iako su od njegova umirovljenja protekla više od tri desetljeća.

Umro je 1997. i pokopan u zajedničkoj grobnici na Mirogoju gdje su pokopani njegov otac Viktor (1964.), majka Olga (1979.) i supruga Vesna (2011.).

Jedan od najzaslužnijih za stvaranje neovisne Hrvatske

Hrvoje Šarinić, dipl. ing. građ. (1935. – 2017.)

Hrvoje Šarinić, dipl. ing. građ., rođen je na Sušaku 1935. u dobrostojećoj obitelji. Njegov otac Marijan bio je član HSS-a i gradonačelnik Sušaka, ali i vlasnik kame-

noloma na kojemu se obogatio između dvaju svjetskih ratova. Bio je gradonačelnik i nakon dolaska Talijana. Krajem Drugog svjetskog rata tragično je preminuo. Prema službenoj verziji, počinio je samoubojstvo, ali obdukcija nije napravljena. Komunističke vlasti posmrtno su ga proglasile narodnim neprijateljem, a obiteljska je imovina konfiscirana. Majka se Vila kasnije preudala za uglednog arhitekta i poduzetnika Lea Babića.

Za talijanske okupacije Hrvoje Šarinić pohađao je talijansku osnovnu školu, a gimnaziju je završio na Sušaku. Građevinski odsjek pri Tehničkom fakultetu u Zagrebu upisao je 1954., a diplomirao 1963. Vjerojatno je bio dobar student jer se odmah zaposlio u *Hidroprojektu* te je radio u grupi koju je vodila Kata Novak, iako mu je navodno mostogradnja bila usmjerenje. Odmah je dobio tromjesečnu stipendiju za Francusku, što je onda bilo uobičajena praksa za mlade stručnjake. Umjesto planirana tri mjeseca u Francuskoj je ostao punih 25 godina. U tvrtki *Citra* napredovao je od tehničkog crtača do šefa projektantskog tima. Zatim je prešao raditi u građevinsku tvrtku *Spie Batignolles* koja je gradila nuklearne elektrane i navodno bio jedan od regionalnih direktora.

Prvi mu je veliki posao bila gradnja nuklearne elektrane u Bordeauxu koju je počeo graditi 1971. godine. Tri godine poslije, od 1974. do 1980., bio je voditelj

gradnje dviju nuklearnih elektrana u okolini Cape Towna u Južnoafričkoj Republici, i to unatoč ekonomskim sankcijama protiv tamošnjeg režima. Od 1980. do 1984. boravio je u Zagrebu gdje je kao naturalizirani Francuz neuspješno predstavljao tvrtku koja je planirala graditi nuklearne centrale. Potom se zaposlio u Casablanci kao direktor najveće marokanske građevinske tvrtke, a 1987. cijela se obitelj Šarinić, nakon njegova umirovljenja, vratila u Zagreb.

Politički se aktivirao krajem 1989. i bio je jedan od utemeljitelja HDZ-a i bliski suradnik dr. Franje Tuđmana. Nakon pobjede na izborima surađivao je s Ivom Latinom na prijenosu vlasti te je ustrojio kabinet predsjednika Franje Tuđmana prema francuskom modelu. Dana 7. kolovoza 1992. od predsjednika Republike dobio je mandat za sastav Vlade i na tom je mjestu ostao do travnja 1993. kada ga je zamijenio Nikica Valentić. Tada je postao šef Ureda za nacionalnu sigurnost. Hrvoje Šarinić bio je i šef hrvatskog pregovaračkog tima za pregovore s pobunjenim Srbima, a priznao je i da se deset puta tajno sastao sa Slobodanom Miloševićem. Bio je i voditelj Državnog povjerenstva za odnose s UNPROFOR-om. Poslije se dva puta vraćao na mjesto predstojnika Ureda predsjednika Republike. Zamjeralo mu se da je kao posrednik pogodio francuskoj tvrtki *Bouygues* pri gradnji Istarskog ipsilona. Krajem devedesetih godina prošlog stoljeća istisnut je iz kruga bliskih suradnika predsjednika Franje Tuđmana, a 2000. nakon njegove smrti zajedno s Matom Granićem, Vesnom Škare-Ožbolt i Joškom Morićem izišao je iz HDZ-a i osnovao Demokratski centar. Prije toga objavio je knjigu *Svi moji tajni pregovori sa Slobodanom Miloševićem: između rata i diplomacije, 1993. – 1995.* Nekako je u to vrijeme u prometnoj nesreći stradao jedan od trojice njegovih sinova.

Umro je u Zagrebu 21. srpnja 2017. nakon duge i teške bolesti u kliničkoj bolnici *Sveti Duh*, a sahranjen je na zagrebačkom Mirogoju. Dobitnik je najvećega francuskog priznanja – Legije časti.

Po općoj je ocjeni uz hrvatskog predsjednika jedan od najzaslužnijih za stvaranje

suvremene i neovisne države, a svoje je veze, poznanstva i znanja ugradio u dobrobit Hrvatske.

Golemi stručni i znanstveni doprinos

**Prof. dr. sc. Dionis Srebrenović
(1912. – 1988.)**

Prof. dr. sc. Dionis Srebrenović, dipl. ing. kult. teh., rođen je u Požegi 1912. godine. Osnovnu je školu polazio u rodnome gradu, gimnaziju završio u Bjelovaru, a diplomirao na Geodetskom i kulturno-tehničkom odjelu pri Tehničkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Nakon što je diplomirao, kratko je radio na gradnji željezničke pruge Bihać – Knin, a potom u privatnoj geodetskoj poslovnicu geodeta Zechnera u Bjelovaru. Od 1939. radio je u Hidrotehničkoj sekciji u Derventi na radovima odvodnje, obrane od poplave te vodogradnjama. Od 1942. bio je zaposlen u Hidrotehničkom odjeljku u Slavanskom Brodu kao referent za vodogradnje te je sudjelovao u hidrotehničkim radovima u broskom Posavlju.

Nakon rata kratko je vrijeme u Bjelovaru radio na obnovi ratom srušenih zgrada i drugim graditeljskim poslovima, a od 1947. u *Zemaljskom zavodu za regulacije i melioracije*, poslije nazvanom Projektno poduzeće *Hidroprojekt* u Zagrebu. Radio je na projektiranju i gradnji građevina za obranu od poplave i odvodnju te melio-

racije i regulacije vodotoka na području Posavine u Lonjskom i Mokrom polju.

Od 1954. bio je direktor novoosnovane Vodne zajednice *Česma-Glogovnica* u Bjelovaru, gdje je izradio idejne i glavne projekte za regulaciju Česme i njezinih pritoka te započeo regulaciju Česme uzvodno od ušća i njezinih pritoka i drugih vodotoka. Od 1958. bio je voditelj grupe i stručni savjetnik u projektnome poduzeću *Projekt* u Zagrebu, gdje je kao vodeći projektant izradio velik broj studija, idejnih i glavnih projekata obrane od poplave, regulacije rijeka, potoka i vodotoka, lateralnih kanala, odvodnje i melioracije močvarnih područja, projekte ribnjaka, vodovoda i kanalizacije, brana i akumulacija kao i vodoprivredne osnove. Među projektima na kojima je radio posebno se ističu izrada osnovnog projekta regulacije rijeke Save i pritoka te projekt za obranu od poplave i odvodnje od Zagreba do Županje (1958.) koji su bili podloga za Zakon o Savi, ali i studija prevođenja voda iz sliva Drave u sliv Save.

Izradio je više hidroloških studija i hidroloških obrada Save, Drave, Mure, Cetine i Dunava, vodoprivredne osnove Save i Mirne, hidrološke podloge za sliv rijeke Raše i Drave te hidrološku studiju prevođenja voda Drine s Pivom i Tarom. Od 1959. predavao je na Geodetskom odjelu pri AGG fakultetu, gdje je 1960. na Građevinskom odjelu obranio doktorsku disertaciju *Vodne količine s oborinskog područja savsko-dravskog međurječja u Hrvatskoj*. Već je 1961. bio izabran za izvanrednog profesora na Geodetskom odjelu pri AGG fakultetu, a 1968. za redovitog profesora na Geodetskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Predavao je tri kolegija – Melioracije, Hidrologiju i Hidrauliku. Predavao je i na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu studentima poslijediplomskih studija predmete Hidrologiju i Hidrogeologiju, a na poslijediplomskome studiju beogradskoga Građevinskog fakulteta Posebna poglavlja hidrologije. Zahvaljujući njegovu zalaganju, godine 1964. na Geodetskom fakultetu ponovno je osnovan Kulturno-tehnički smjer (postojao od 1919. do 1948.) na kojemu je do 1979. diplomiralo oko stotinu kulturno-tehničkih inženjera, koji su dali znatan doprinos

planiranju, projektiranju i gradnji mnogih hidrotehničkih građevina u Hrvatskoj nakon 1968. godine.

Nakon poplave rijeke Save u Zagrebu 26. listopada 1964. Srebrenović je bio stručni savjetnik u Studijskom odjelu pri Direkciji za Savu i voditelj grupe za izradu studija i projekata. Izradio je projekt složenog rješenja za obranu gradova Zagreba, Siska i Karlovca od poplave i odvodnju Posavlja. Prema tim se projektima od 1968. izvodi zaštita od poplava i odvodnja Posavine od Zagreba do Stare Gradiške i po toj koncepciji rješenja radit će buduće generacije na rješavanju osnovnih problema Posavine i na područjima Odranskog, Črneca, Lonjskog i Mokrog polja. Izradom tog projekta dovršio je rad prethodnikâ koji su se s više ili manje uspjeha bavili problemima tih područja, i to od Guida Pongratza (1793.), pl. Leonharda Zornberga (1844.), građevnog nadsavjetnika Sexauera (1873.), Antona Beyera (1876.), pl. Augusta Pisačića i Stjepana Bukla (1919.) do Miroslava Stojšića (1932.), Miroslava Gjurovića (1947.) i Elimira Svetličića (1958.).

Tijekom karijere izradio je više od 40 glavnih projekata, približno 25 idejnih rješenja ili projekata, gotovo 70 hidroloških ili hidrološko-hidrauličkih studija, dvije vodoprivredne osnove te više studija koje su poslužile kao podloga za još tri vodoprivredne osnove. Objavio je tridesetak stručnih i znanstvenih članaka, tiskao 11 stručnih publikacija i izdao dvije knjige: *Problemi velikih voda* (1970.) i *Primijenjena hidrologija* (1986.). Knjige su rezultat dugogodišnjih istraživanja na području primijenjene hidrologije, ali su ujedno izniman doprinos hrvatskoj hidrološkoj literaturi. Kao član Društva inženjera i tehničara i profesor na fakultetu sudjelovao je na raznim fakultetskim, republičkim, saveznm i međunarodnim stručnim i znanstvenim forumima, sjednicama i komisijama, a bio je i sudionik mnogih međunarodnih i domaćih savjetovanja, simpozija i kongresa. Za uspješan stručni, pedagoški i znanstveni rad odlikovan je Ordenom rada i nagradom za znanstveni rad *Nikola Tesla* (1974.). Za hrvatsko je vodno gospodarstvo posebno zaslužan iz više razloga. Već je

1952. u hidrološkim obradama odbacio primjenu stranih formula za proračun velikih voda (Iszkowski, Lauterburg i dr.) i na temelju mjerenih protoka izradio prve empirijske formule za proračun velikih voda za brdska i nizinska područja, koje je poslije i prilagodio za lakšu primjenu u određenim područjima Hrvatske. Time je znatno olakšao rad u obradi hidrologije i proračun velikih voda u brojnim projektima regulacija rijeka, vodotoka i melioracijskih područja koji su izvedeni u drugoj polovini 20. stoljeća. Prvi je u Hrvatskoj primijenio matematičko-statističke i probabilističke metode u hidrološkim obradama i analizama te studijama, čime je znatno unaprijedio hrvatsku hidrologiju. Zaslužan je i za izradu složenih rješenja obrane gornjeg Posavlja, Zagreba, Siska i Karlovca od poplave, za uređenje Save i Kupe te za izradu rješenja za melioracijska područja lijeve i desne obale Save od Zagreba do Stare Gradiške. U tom su rješenju brojne hidrotehničke građevine poput ustava, odušnih i spojnih kanala te retencija i sličnog.

Uživao je velik ugled i u široj javnosti, o čemu posredno svjedoči i često citirani navod iz knjige *Arhitektura u regiji* akademika Grge Gamulina u kojemu se navodi stajalište prof. Srebrekovića: "Zagreb nije imao tendenciju da bude grad na Savi, već grad kraj Save."

Hidrotehnički riješio uređenje Lonjskog polja

Miroslav Stojišić, dipl. ing. građ. (1890.– 1968.)

Miroslav Stojišić, dipl. ing. građ., rođen je 1890. u Karlovcu, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Studirao je i diplomirao 1914. na Tehničkoj visokoj školi u Budimpešti, a potom je do 1916. sudjelovao u Prvom svjetskom ratu. Kratko je vrijeme radio u Direkciji željeznica u Zagrebu. Potom je bio inženjerski vježbenik na radu u Građevnom uredu pri Požeškoj županiji u Požegi, a od 1917. u Građevnom uredu kotara Ruma. Poslije rata radio je u Generalnoj direkciji voda u Ministarstvu građevina u Beogradu, a onda u Tehničkom odjeljenju pri Banskoj upravi u Za-

grebu. Nakon Drugoga svjetskog rata od 1945. je radio u Ministarstvu građevina u Zagrebu, a karijeru je nastavio u projektne poduzeću *Hidroprojekt* u Zagrebu kao vodeći projektant. Godine 1958. teško je obolio. Umro je nakon duge i teške bolesti početkom 1968. i pokopan na groblju Mirogoju u Zagrebu.

Radio je kao projektant i izvođač u vodnome gospodarstvu te kao cijenjeni stručnjak izradio velik broj projekata od kojih valja spomenuti osnove za hidromelioraciju Pančevačkog rita (1924. – 1925.) po kojoj su izvedeni osnovni radovi, ali i osnove za hidromelioraciju Jelas i Crnac polja, po kojima su također izvedeni osnovni radovi. Njegov svakako najvažniji rad jest osnovni projekt uređenja i hidrotehničkog rješenja Lonjskog polja s nasipom uz Savu, s predviđenim glavnim odušnim kanalom te uređenjem vodotoka Velikog Struga, Trebeža i Lonje, ali i odvodnjom unutrašnjih voda Lonjskog i Mokrog polja (1931. – 1934.). Na tom su mu projektu suradnici bili inženjer Stevan Nasvadji, inženjerski pristav Andrija Šajber, inženjerski pripravnik Branko Petrović te hidrotehničari Andrija Jelaković, Luka Vukčević i Branko Čurčić. Osnovni projekt uređenja Lonjskog polja bio je polazna osnova za rješavanje toga najvažnijega melioracijskog područja u Hrvatskoj. Bio je i tehnički nadzornik za hidromelioracije koje su se provodile s komasacijama.

Cijeli je životni vijek proveo radeći u vodnome gospodarstvu i dao velik doprinos uređenju režima voda, obrane od poplave i hidromelioracijama u dolinama glavnih rijeka Save, Drave, Mure, Kupe i drugih vodotoka u Hrvatskoj. Posebno je zaslužan za projekte regulacije Save jer su nakon što je projekt izrađen, zahvaljujući njegovoj inicijativi i zalaganju, izvedeni važni regulacijski radovi na Savi u području Zagreba nakon 1945. godine. Zaslužan je i za rješavanje vrlo velikih vodoprivrednih problema od 1918. do 1958. jer je kao svestrani hidrotehničar bio uključen u izradu brojnih projekata. Objavio je više stručnih članaka i preveo mnoge stručne članke iz područja vodoprivrede, najčešće s mađarskog jezika, čime je dao poseban doprinos hrvatskome vodnom gospodarstvu.

Profesor koji je razrađivao uređenje sliva Save

Prof. dr. sc. Elimir Svetličić (1913. – 1999.)

Prof. dr. sc. Elimir Svetličić, dipl. ing. građ., rođen je 1913. u Rijeci. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Karlovcu, a 1938. diplomirao je na Građevinskom odsjeku pri Tehničkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Najprije je radio u željezničkim sekcijama Varaždina, Zagreba i Siska, od 1946. u vodograđevnim odjeljcima u Sisku i Karlovcu, a od 1947. u Zemaljskom projektnom zavodu u Zagrebu koji je poslije preimenovan u Projektno poduzeće *Hidroprojekt*. Poslije je bio zaposlen u Upravi za melioraciju Lonjskog i Odranskog polja, koje je 1958. preimenovano u *Lonjsko polje*, poduzeće za izgradnju, održavanje i korištenje meliorativnog sistema na području Gornje Posavine, sa sjedištem u Zagrebu. Poduzeće je 1961. preimenovano u Direkciju za regulacione i melioracione radove u slivu rijeke Save, mnogo poznatije po kraćem nazivu *Direkcija za Savu*.

Od 1951. bio je asistent na Građevinsko-inženjerskom odsjeku pri Tehničkom fakultetu za predmete Hidraulika i Osnovi hidrotehnike. Doktorirao je 1957. s temom *Novi pogledi na dimenzioniranje*

umjetnih i naravnih korita različite hrpa-
vosti stijenki te je promoviran u doktora
tehničkih znanosti. Od 1958. bio je na
Građevinskom odsjeku pri Arhitekton-
sko-građevinsko-geodetskom fakulte-
tu (AGG) kada je izabran za docenta na
predmetu Hidraulika. Od 1973. izvanred-
ni je profesor Građevinskog fakulteta za
predmet Regulacije vodotoka, a od 1977.
redoviti je profesor i za kolegij Hidroteh-
ničke gradnje, koji je predavao do umi-
rovljenja 1984. godine.

Nakon katastrofalne poplave rijeke Save
u Zagrebu krajem 1964. bio je voditelj
Studijskog odjela pri Direkciji za Savu u
Zagrebu koji je radio na razradi i rješa-
vanju vodoprivrednih problema pri ure-
đivanju sliva Save, ali radio je i na izradi
projekata regulacije i uređenja rijeka te
provedbi hidromelioracija u močvar-
nim nizinskim područjima Posavine. Od
1966. radio je u Direkciji za vode i plo-
vidbu (*Wasserand Schifffahrts Direktion*) u
njemačkom gradu Freiburgu, gdje je ra-
zrađivao hidrološka i hidraulička rješenja

na kanaliziranju rijeke Rajne. U karijeri
prošao je sve faze razvoja. Izradio je više
projekata hidrotehničkih građevina i pro-
jekata regulacije rijeka te odvodnjavanje i
melioracije, a radio je i na izradi složenog
projekta regulacije rijeke Save i pritoka,
na rješavanju odvodnje Posavine od Si-

ska do Stare Gradiške, na izradi studije za
plovni kanal Vukovar – Šamac i na rješe-
nju Luke Zagreb. Izradio je i niz studija i
idejnih projekata za obranu od poplava,
odvodnju i višenamjenske hidrotehničke
građevine.

Bio je konzultant i recenzent mnogih
vodoprivrednih rješenja. Bio je mentor
većem broju diplomanata i poslijediplo-
manata na Građevinskom fakultetu u
Zagrebu. Objavio je velik broj stručnih i
znanstvenih radova u domaćim i stra-
nim stručnim časopisima, sudjelovao na
međunarodnim kongresima i savjeto-
vanjima te objavio više važnih stručnih i
znanstvenih članaka iz područja hidrau-
like otvorenih riječnih korita i regulacije
rijeka. Izdao je skripta *Hidraulika – I. dio*
(1962.), knjigu *Otvoreni vodotoci: regulaci-
je* (1987.) i udžbenik *Hidraulika otvorenih
korita – sv.1-3* (1977.) koje su bile neza-
obilazni udžbenici za mnogobrojne stu-
dente, ali i priručnici za inženjere u praksi.
Umro je 1. ožujka 1999. i sahranjen na
zagrebačkom groblju Mirogoju.

Stručnjaci slijednika *Hidroprojekta*

Mlada i sposobna projektantica

Ania Vacek, dipl. ing. građ.
(rođ. 1981.)

Ania Vacek, dipl. ing. građ., rođena je
1981. u Zagrebu. U rodnom je gradu za-
vršila osnovno i srednje obrazovanje te
diplomirala je na Hidrotehničkom smjeru
Građevinskog fakulteta Sveučilišta u Za-
grebu 2007. godine. Od 2008. radi u *Dip-
pold & Gerold - Hidroprojektu 91* d.o.o. sa
sjedištem u Brezovici. Odmah je počela
sudjelovati u izradi tehničke dokumen-
tacije za gradnju i iskorištavanje sustava
vodoopskrbe i odvodnje.

Brzo se uključila u procese i poslove
projektiranja uvažavajući pritom kori-
sne savjete svog oca Dalibora Vaceka.

Sudjelovala je u izradi brojnih složenih
i značajnih projekata iz područja hidro-
tehničke infrastrukture. Godine 2010.
postala je ovlaštenu projektant i preuze-
la dodatne odgovornosti i poslove vođe-

nja projektne dokumentacije. Od značaj-
nih projekata može se izdvojiti tehnička
dokumentacija za vodoopskrbni sustav
Zagreba i Zagrebačke županije te infra-
strukturni projekti s financiranjem iz eu-
ropskih fondova za aglomeracije Sisak,
Petrinja – Mošćenica, Križevci, Novalja,
Koprivnica i Slavonski Brod. Sudjelovala
je u projektiranju brojnih hidrotehnič-
kih građevina od kojih se mogu izdvo-
jiti uređaji za pročišćavanje u Ogulinu,
Ljubuškom, Novoj Gradiški i MI *Gavrilo-
vić*, crpno-retencijski kompleksi *Kolod-
vor* i *Odranski most*, vodospremnici *Cerje*,
Brodsko Brdo, *Komorovac II*, ali i precrpne
stanice *Ivanić-Grad* i *Komorovac*.

Trenutačno je prokuristica tvrtke i ovla-
štena projektantica, a uz to je konzul-
tantica i licencirana voditeljica projekata
(IPMA certifikat), koordinatorica I. i II., a

kao ključna sudionica sudjeluje u izradi brojne tehničke dokumentacije.

Član je Hrvatske komore inženjera građevinarstva, a služi se engleskim i njemačkim jezikom.

Sve veće odgovornosti i vođenje poslova projektiranja nisu znatnije utjecale na aktivnosti u slobodnom vremenu. Zimi se bavi alpskim skijanjem, cijele godine terenskim jahanjem i dresurom konja, a u posljednje vrijeme i proizvodnjom tzv. *craft piva*.

Uspješan projektant i menadžer

Miljenko Belaj, dipl. ing. građ. i dipl. S.E. Delft (rođ. 1955.)

Miljenko Belaj, dipl. ing. građ. i dipl. S.E. Delft, rođen je 1955. u Zagrebu, gdje je završio osnovno i srednje obrazovanje (V. gimnazija) te 1979. diplomirao na ondašnjemu Fakultetu građevinskih znanosti i postao diplomirani inženjer građevinarstva, hidrotehničkog smjera. Odmah je počeo raditi kao projektant suradnik u *Hidroprojektu*, da bi tijekom 1984. i 1985. polazio postdiplomski studij na Međunarodnom institutu za hidrauliku i zaštitu okoliša u Delftu u Nizozemskoj, gdje je stekao titulu diplomiranoga sanitarnog inženjera. Potom je u *Hidroprojektu* radio kao samostalni projektant i konzultant za zaštitu voda. Od 1989. do 1991. bio je glavni projektant i voditelj projekata, a zatim i voditelj zasebnog odjela.

Nakon diobe i privatizacije tvrtke Hidroprojekt 1. srpnja 1991. postao je direktor i suvlasnik *Hidroprojekt-Consulta* d.o.o., a njegovi se poslovi svode na vođenje tvrtke, istraživanje i projektiranje te konzalting za poslove u području voda, zaštite voda i ekološkog inženjeringa.

Ima višegodišnje iskustvo na projektima vodnokomunalne infrastrukture, što uključuje vođenje projekata i izradu projektne dokumentacije od studija, idejnih i konceptijskih rješenja do glavnih i izvedbenih projekata složenih sustava odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda i sustava vodoopskrbe za domaće i strane investitore.

Kao voditelj projekata i konzultant realizirao je niz složenih projekata koji su financirani od Europske i Svjetske banke te europskih fondova. Među najvažnijima je projekt vodoopskrbe i odvodnje za Zagrebački holding 2012. (s izradom idejnih i glavnih projekata), ali i priprema projekta za sufinanciranje sredstvima strukturalnih fondova EU za sustave vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda Jastrebarskog s kompletnom studijskom i projektnom dokumentacijom (odobrena aplikacija u 2017.). Treba istaknuti i pripremu projekata za sufinanciranje iz europskih strukturalnih fondova vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanje otpadnih voda aglomeracije Split – Solin sa studijskom i projektnom dokumentacijom (realizacija u tijeku) i Ivanič-Grada (2015.). Bio je tijekom 2014. voditelj projekata koji su također sufinancirani iz europskih fondova za sustav odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda aglomeracija Kutina i Petrinja te 2013. Dugo Selo – Rugvica, ali i sustava vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda aglomeracije Novska 2015. godine.

Ing. Miljenko Belaj ima 36 godina radnog iskustva, od toga 26 u tvrtki kojoj je direktor. Član je brojnih profesionalnih udruga, kao što su HDZV (Hrvatsko društvo za zaštitu voda), HSGI (Hrvatski savez građevinskih inženjera) i HKIG (Hrvatska komora inženjera građevinarstva). U razdoblju 1991. – 1993. kao predstavnik HDZV-a bio je stalni član Znanstveno-

tehnološkog odbora EWPCA-e (European Water Pollution Control Association), današnje EWA-e (European Water Association).

Govori tečno engleski i njemački jezik i trenutačno obnaša funkciju direktora tvrtke te radi kao voditelj projekata i konzultant. Privatni su interesi, osim prema obitelji, uglavnom usmjereni sportskim zbivanjima, a aktivan je u više sportova, osobito u skijanju i tenisu.

Uspješan direktor i projektant s velikim iskustvom

Luka Jelić, dipl. ing. građ. (rođ. 1975.)

Sadašnji direktor *Hidroprojekt-inga* Luka Jelić, dipl. ing. građ., rođen je u Zagrebu 1975., kao peto od osmero djece sada umirovljenog profesora i dekana RGN-a Krešimira i ekonomistice Slavice, a i sam je otac petero djece. Završio je V. gimnaziju u Zagrebu, a studirao je i diplomirao na Hidrotehničkom odjelu pri Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 14. travnja 2000. i odmah kao projektant suradnik počeo raditi u tvrtki na čijemu je sada čelu. Počeo je surađivati na izradi vodoopskrbne dokumentacije, ponajprije idejnih projekata vodoopskrbe Doljana kraj Daruvara, Pokupskog, sjeverozapadnog dijela Ugljana i otoka Vira te magistralnog cjevovoda Petrčane – Nin – Privlaka – Vir. Bio je uključen i u glavne projekte vodovoda Dubica – Slabinja te regionalnoga vodoopskrbnog sustava Požeštine, ali i u idejna rješenja vodoopskrbnog podsustava Polačkog bazena. Sudjelovao je u analizama mogućnosti priključivanja Ivanič-Grada i Đurđenovca na najbliže vodoopskrbne sustave te u hidrauličkim analizama vodoopskrbnog podsustava Kravarsko – Pokupsko. Okušao se tada i kao projektant idejnog rješenja za vodoopskrbu zadarskih otoka i istočnog pravca zadarskog zaleđa. Stručni je ispit položio 2003., a ovlašten je projektant postao 2004. godine. Tijekom te i sljedeće godine radio je kao projektant idejnih projekata vodoopskrbe Kukljice, Gundinaca, Bjelovara i Pridrage

te na idejnim rješenjima Gornjih sela Orašca i podsustava Bol – Murvica – Farska na Braču te studiji razvoja vodoopskrbe Vukovara. Tomu treba pribrojiti i hidrauličke analize glavnih građevina sustava istočne Slavonije, a bio je i projektant idejnih rješenja odvodnje otpadnih voda Primoštena te Bibinja i Sukošana. Sudjelovao je i u izradi studije o osnovama navodnjavanja Požeško-slavonske županije.

Od početka 2006. ovlašten je inženjer i voditelj tima za izradu brojnih idejnih rješenja i idejnih glavnih i izvedbenih vodoopskrbnih projekata. Od idejnih treba spomenuti vodoopskrbu Božave i Zaglava na Dugom otoku te Murvice na Braču, ali i već spomenutog Polačkog bazena pokraj Benkovca. Valja također istaknuti idejne i glavne, a često i izvedene projekte regionalnog sustava Lička Jesenica – Plitvička jezera – Slunj, cjevovod Nin – CS *Straza*, vodoopskrbni podsustav Brodskog vinogorja i Podvinja s vodoopskrbnom mrežom treće zone, cjelokupni vodoopskrbni sustav Moslavačke Posavine, ali i golemi projekt Regionalnoga vodoopskrbnog sustava istočne Slavonije, gdje je bio voditelj projekta i projektant njegovih brojnih dionica, a taj posao i dalje traje. Rješavao je problem vodoopskrbe pojedinih naselja u Baranji i Požeštini te sudjelovao u rekonstrukci-

jama i sanacijama nekih vodospremnika i crpnih stanica.

Bio je glavni projektant i projektant idejno-konceptijskog rješenja opskrbe vodom Brodskog vinogorja, razvitka vodoopskrbe Virovitičko-podravske, Požeško-slavonske i Zadarske županije te podvelebitskog područja i Baranje. Uz ostalo radio je hidrauličke proračune i modeliranja za područje Bjelovarsko-bilogorske i Sisačko-moslavačke županije funkcionalnosti sustava Vinkovaca i Našica.

Bio je uključen i u projektiranje sustava odvodnje. Izradio je idejna rješenja odvodnje Bola, Mirca te Murvice (s uređajem za pročišćavanje) na Braču, odvodnje naselja Bibinje i Sukošana, ali većih tehnoloških cjelina u Turopolju. Izradio je studiju zaštite voda Požeško-slavonske županije i hidrauličku studiju za sustav odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda Velike Gorice.

Od 1. svibnja 2013. direktor je *Hidroprojekt-inga*, ali uz nove obveze i dalje projektira pa je tijekom 2013. bio voditelj idejnog i glavnog projekta crpilišta Vrčiči na Pagu, rekonstrukcije CS *Stinice* i vodospremnika i crpne stanice *Kanovci*. Tijekom 2014. i 2015. bio je uključen u izradu idejnog, glavnog i izvedbenog projekta vodoopskrbe Pomurja u Sloveniji, obnovu vodnih građevina na poplavljenome području Vukovarsko-srijemske županije i pripremu projekata za sufinanciranje iz strukturnih fondova Europske unije za poboljšanje vodoopskrbe i odvodnje u svim dijelovima Hrvatske. Glavni je projektant konceptijskih rješenja za problem vodoopskrbe Vinkovaca i Slavanskog Broda. Bio je glavni projektant navodnjavanja područja Blata-Cerna, Lepšić-Opatinec, Šušnjari-Šumečani, Pakrac- Lipik i Lipovca. Tijekom 2014. bio je glavni projektant idejnih i izvedbenih projekata za vodoopskrbne sustave Požeštine, Zadra i Virovitice.

Inženjer Luka Jelić u 16 je godina stručnog rada ostvario zaista dojmljivu projektantsku karijeru. Unatoč velikim obvezama što ih sa sobom nosi upravljanje jednom velikom projektantskom tvrtkom, sada je voditelj tima za izradu studijsko-projektne dokumentacije za ne-

koliko aglomeracija (Dubrovnik, Vinkovci i Virovitica).

Aktivan je član Društva građevinskih inženjera Zagreba i dugogodišnji član Predsjedništva, sada i potpredsjednik. Član je Glavnoga odbora Hrvatskog društva za odvodnjavanje i navodnjavanje te Skupštine Hrvatske komore građevinskih inženjera.

Projektant, direktor i vlasnik te uspješan predsjednik stručne udruge

Dragutin Mihelčić, dipl. ing. građ. (rođ. 1945.)

Dragutin Mihelčić, dipl. ing. građ., rođen je 16. srpnja 1945. u Požezi. Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u rodnom gradu, a diplomirao je 1969. na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Već je od 1970. zaposlen u poduzeću *Hidroprojekt* iz Zagreba gdje obavlja poslove projektanta i voditelja projekata iz područja vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda te hidrotehničkih građevina, posebno na području Podravine, Baranje i Srijema.

Od 1991. do sredine 2013. direktor je i glavni projektant tvrtke *Hidroprojekt-ing d.o.o.*, jedne od slijednica prijašnje tvrtke. Zapravo cijeli svoj radni vijek nije promijenio prvotno zaposlenje, ali se pritom tvrtka ipak mijenjala. Pritom mu je jedini izravni šef bio ing. Aleksandar Rose. Bio je uključen u gradnju vodoopskrbnih i odvodnih sustava širom Hrvatske, a dao je velik osobni doprinos rješavanju problema vodoopskrbe na ratom oštećenim područjima, za što je dobio i priznanje na *Saboru hrvatskih graditelja* 1996. Među svoje najveće stručne uspjehe svrstava vodoopskrbni sustav Split – Solin – Kaštela – Trogir u sklopu *Eko-projekta*, Regionalni vodoopskrbni sustav Slavonske Podravine (od Iloka do Virovitice) i vodoopskrbu zadarskog područja. Ponosi se i rješavanjem vodoopskrbnih problema rodne Požeštine, ali i razvojem Regionalnog vodovoda istočne Slavonije s velikim crpilištem u Sikirevcima.

Raduje ga što se je tvrtka koju je vodio više od dva desetljeća i u kojoj je većin-

ski vlasnik vrlo uspješna i cijenjena te što obavlja poslove u svim dijelovima Hrvatske. Također je zadovoljan što su uspješni u projektiranju svih vrsta hidrotehničkih građevina, ali i što su spremni primijeniti i projektirati najnovija svjetska dostignuća u vodoopskrbi i odvodnji, poput upravljanja gubicima vode u vodoopskrbi ili gradnji biljnih uređaja za pročišćavanje. Posljednjih je godina u mirovini i obnaša samo funkciju predsjednika Nadzornog odbora *Hidroprojekt-inga*. Ipak nađe vremena i za druga poslovna i stručna zaduženja, pa već nekoliko godina brine europskim fondovima aglomeracije Velike Gorice, u kojoj živi, i rodne Požege. S poslovnim se partnerima i kolegama često druži na prigodnim veteranskim teniskim turnirima, ali i na povremenim zajedničkim jedrenjima.

Iako je uvijek bio pritisnut brojnim projektantskim i menadžerskim poslovima, bio je neobično puno i nesebično angažiran u stručnim društvima i komorama. Bio je dugogodišnji član i predsjednik DGIZ-a (Društva građevinskih inženjera Zagreba), ali i Predsjedništva HSGI-a (Hrvatskog saveza građevinskih inženjera), gdje je najprije bio potpredsjednik, a potom punih deset godina (od 1999. do 2009.) i predsjednik koji je dao velik doprinos komorskome udruživanju hrvatskih graditelja, ali i razvoju cjeloživotnog obrazovanja. Bio je vjerojatno jedan od najdugovječnijih predsjednika HSGI-a uopće, ali mnogi ga smatraju i najuspješnijim.

Poznat je njegov stav da u određeno vrijeme odgovorne funkcije treba prepuštiti mlađima. To je učinio i u vlastitoj tvrtki, ali ipak povremeno pomaže, kao što je to učinio u pripremama i organizaciji prošlogodišnjeg *Sabora hrvatskih graditelja 2016*.

Treba svakako istaknuti da radom u prijašnjem *Hidroprojektu* i poslije na čelu jedne od tvrtki koje su ga naslijedile pripada onima koji povezuju prijašnju tvrtku sa sadašnjim njezinim slijednicima.

Svestrani projektant i direktor

**Davor Štrbenac, dipl. ing. građ.
(rođ. 1966.)**

Davor Štrbenac, dipl. ing. građ., rođen je u Karlovcu 1966. godine. Odrastao je u Slunju gdje je stekao osnovno obrazovanje. Srednju građevinsku školu polazio je u Zagrebu, gdje je i studirao na Građevinskom fakultetu i diplomirao 1994. kod profesora Vodopije. Tako je postao diplomirani inženjer građevinarstva, hidrotehničkog smjera.

Zaposlio se u tvrtki *Dippold & Gerold - Hidroprojekt 91* gdje je odmah počeo sudjelovati u projektiranju, uglavnom na rješavanju hidrauličkih problema u sustavima vodoopskrbe i odvodnje. Od 1994. do 1996. radio je u Njemačkoj na izradi GIS-a kanalizacijskih sustava. Izradio je velik broj matematičkih modela za sustave vodoopskrbe i odvodnje, a bio je uključen i u određivanje, vrednovanje i izbor tehničkih rješenja. Bio se uključio i u izradu GIS-a infrastrukturnih sustava i programskih alata koji olakšavaju i ubrzavaju projektiranje i modeliranje sustava.

Posjeduje dugogodišnje iskustvo u izradi tehničke dokumentacije za projekte vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda. Ovlašteni je projektant (od 1998.) i izrađuje projektnu dokumentaciju za sustave vodoopskrbe i odvodnje naselja, općina, gradova, županija i regija. Najznačajniji su mu projekti na sustavima vodoopskrbe Zagreba, Zagrebačke i Koprivničko-križevačke županije, Samobora, Svete Nedjelje, Zaprešića, Petrinje, Slunja, Davora i Nove Gradiške te

Hrvatskog primorja – južni ogranak, ali i u sustavima odvodnje Koprivničko-križevačke županije, Slavanskog Broda, Siska, Koprivnice, Križevaca, Nove Gradiške, Vrbovca, Rijeke, Slunja i Omiša. Bio je uključen u izradu Nacionalnog akcijskog plana zaštite Sredozemnog mora od onečišćenja s kopna i izradu Studije izvedivosti o mogućnostima odvodnje na području Novigradskog i Karinskog mora, koja je izrađena u suradnji i financiranju bavorskih i hrvatskih institucija. Sudjelovao je i u izradi Prostornog plana Zagrebačke županije.

Trenutačno izrađuje koncepcijska rješenja za sustave vodoopskrbe i projekte zaštite voda, koji se planiraju realizirati sufinanciranjem iz europskih fondova. Posljednjih je godina direktor pa u toj funkciji i kao ovlašteni projektant, glavni projektant, konzultant, koordinator i voditelj projekta sudjeluje u izradi brojnih projekata sanitarne hidrotehničke infrastrukture. Uključen je dakle u izradu tehničke dokumentacije koja razmatra gradnju i iskorištavanje sustava vodoopskrbe i odvodnje te kondicioniranje pitkih i pročišćavanje otpadnih voda, neovisno o tome radi li se o studijama, idejnim rješenjima, idejnim, glavnim ili izvedbenim projektima, projektima izvedenog stanja te investicijskim programima i planovima. Član je Hrvatske komore inženjera građevinarstva. Služi se engleskim i njemačkim jezikom. Živi i radi u Zagrebu, oženjen je i ima dvoje djece. Bio je sudionik vojno-redarstvene akcije *Oluja*. Svakodnevno vježba svirati gitaru, a aktivan je i u sportu – igra badminton, trči *trail* utrke i bavi se ribolovom.

Golemo dugogodišnje stručno iskustvo

Dalibor Vacek, dipl. ing. građ. (rođ. 1942.)

Dalibor Vacek, dipl. ing. građ., rođen je 1942. u Garešnici. Školovanje je nastavio u Zagrebu gdje je nakon srednje građevinske škole krajem 1968. završio Hidrotehnički smjer na Građevinskom fakultetu. Odmah nakon što je diplomirao, počeo je raditi u *Hidroprojektu*, gdje je kao projektant radio približno godinu dana, a njegovi su najvažniji projekti bili kanalizacija Velike Gorice, infrastruktura Bosanske Dubice i poslovi za *Ina-Naftaplina*. Potom je punih devet godina radio u tvrtki *Dippold & Gerold – Beratende Ingenieure* u Münchenu na poslovima projektiranja i nadzora nad gradnjom sustava kanalizacija, vodoopskrbe i cestovnih prometnica, a područje je projektiranja obuhvaćalo gradove Raubling-Rosenheim, Dillingen, Kaubauern, Berchtesgarden, Prien-Chiemsee, Sankt Wolfgang, Landsberg, Andechs, Ammersee, Fischbachau, Misbach i druge.

Potom se vratio u Zagreb u *Hidroprojekt*, u kojem je od 2. travnja 1979. do 31. srpnja 1991. bio glavni projektant i zamjenik direktora, a sudjelovao je u izradi brojne tehničke dokumentacije. Najvažniji se projekti iz tog vremena odnose na gradove Novu Gradišku, Sisak, Omiš, Velike Zdenice, Koprivnicu i druge. Od sredine 1991. osnivač je i direktor mješovite tvrtke *Hidroprojekt 91* u Zagrebu, poslije *Dippold & Gerold - Hidroprojekt 91*, u kojoj je koordinator, voditelj i glavni projektant. Primjenom suvremenih racionalnih tehnologija projektiranja izradio je približno 550 projekata iz područja sanitarne hidrotehničke infrastrukture, odnosno tehničku doku-

mentaciju u kojoj se razmatraju gradnja i pogon sustava vodoopskrbe i odvodnje te pročišćavanja otpadnih voda (studije, idejna rješenja i projekti, glavni i izvedbeni projekti, investicijski programi i planovi i slično).

Najveći su projekti izrađeni za potrebe regija poput Nacionalnog akcijskog plana za zaštitu Sredozemlja od onečišćenja s kopna, Regionalnog vodovoda Zagreb, vodoopskrbe u slivnome području grada Zagreba, regionalnih vodovoda Zagrebačke županije i Davor – Nova Gradiška, zaštite Novigradskog i Karinskog mora, vodoopskrbe i odvodnje Koprivničko-križevačke županije, Nacionalnog parka Plitvička jezera te studije izvedivosti i mogućnostima odvodnje na području Novigradskog i Karinskog mora koja je izrađena i sufinancirana u suradnji s bavarskim i hrvatskim institucijama.

Radio je razvojne projekte vodne infrastrukture za mnoge gradove i općine, a posebno valja istaknuti Slavonski Brod, Koprivnicu, Sisak, Novu Gradišku, Samobor, Svetu Nedjelju, Zaprešić, Vrbovec, Omiš i Slunj te Dugi Rat, Trpanj, Slunj i Rakovicu, Davor, Rakovec, Kri-

ževce, Gradec, Gornju Rijeku, Sveti Ivan Žabno, Drnje, Koprivničke Brege, Hlebine i Cetingrad. U suradnji sa sestriškom tvrtkom *Dippold & Gerold – Beratende Ingenieure* obradio je problematiku izrade GIS-a i podloga za sanaciju kanalizacije na području Bavarske, odnosno gradova München (Grobenzell), Misbach (Tegernsee), Kolbermoor, Dillingen, Launinggen, Krombach, Raubling i Prien (Chiemsee), ali i vodoopskrbnu problematiku općine Fischbachau.

Inženjer Vacek posjeduje dugogodišnje iskustvo (48 godina) u izradi tehničke dokumentacije za projekte vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda. Bio je koordinator i voditelj niza projekata u kojima se razmatrala gradnja vodne infrastrukture za naselja, općine, gradove, županije i regije u Hrvatskoj (od 1969. do 1970. i od 1979. do danas) i Njemačkoj (1970. – 1979.). Bio je glavni projektant složenih sustava vodoopskrbe, odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda te voditelj stručnog i projektantskog nadzora.

Tijekom boravka u Njemačkoj redovito je pratio seminare i tečajeve ATV-a (danas DWA), čiji je i sada član. Član je i Hrvatske komore inženjera građevinarstva. Dobro govori njemački i češki, a služi se i poljskim. Odnedavno je umirovljenik, a u sadašnjoj je tvrtki, u kojoj je proveo 26 godina, prokurist, ovlašteni projektant, glavni projektant konzultant te koordinator i voditelj projekata.

Inženjer Dalibor Vacek pripada onim već rijetkim stručnjacima koji su svojim dugogodišnjim radom povezali negdašnji *Hidroprojekt* s jednom od tvrtki koje su se iz njega razvile. U mlađim se danima aktivno bavio sportom – ragbijem i skijanjem. Bio je jedan od prvih licenciranih učitelja skijanja u Hrvatskoj, a i danas je strastveni lovac i ribolovac.